

La trompa de Cuevas

Molta normalitat i molta tranquil·litat en el traspàs de poders al govern de Madrid, però al cap de quatre dies han arribat les cares llargues. Com les que feien la setmana passada els líders de Comissions Obreres i d'UGT, en sortir de la Moncloa, després de la primera sessió de "diàleg social" amb José María Aznar, Rato i companyia. De fet, la voluntat de diàleg social del govern del Partit Popular encara s'haurà de veure, i és normal que els sindicalistes descofiïn.

Sobretot perquè abans de la reunió amb els sindicats hi va haver dos dies seguits de festa major patronal que van provocar un fort estat d'embriaguesa ultra a José María Cuevas, president de la CEOE. Després d'anar de visita a la casa nova —però incòmoda— d'Aznar a fer-se la foto, Cuevas va xalar bona cosa davant l'assemblea de la CEOE i va trencar el prolongat silenci que havia començat allà pel mes de febrer, quan la gent encara havia d'anar a votar. En síntesi, el president de la patronal espanyola va criticar tothom qui va poder, des dels polítics que defensen l'estat del benestar fins als que defensen l'anomenat "contracte Farreres".

Es veritat que les paraules no s'han de treure mai del seu context, fins i tot les de José María Cuevas, però el líder de la CEOE sap perfectament què s'ha de dir perquè el diàleg amb els sindicats comenci amb bon peu, i què s'ha de dir per començar-lo malament. Va triar la segona opció. Les dues crítiques de Cuevas (el tema de l'estat del benestar i el del contracte Farreres) no anaven contra els sindicats, però gairebé: anaven contra la manera de pensar i de fer les coses dels polítics més tolerants, els que tenen en comú la voluntat de trobar solucions pactades als problemes econòmics i socials.

És el cas del govern Aznar? Dues de les persones del nou equip econòmic del govern, Cristóbal Montoro i José Folgado, vénen directament de la CEOE que presideix Cuevas. Amb aquestes complicitats tan clares entre la gran patronal i el govern Aznar, per altra banda

gens sorprenents, quin sindicalista s'empassa això de la voluntat de diàleg social del govern? Ja es pot dialogar, ja. Mentre el mateix president dels empresaris se'n foti de tot plegat, no servirà per a res. I és que segurament aquest és el problema, que no tothom és sincer quan parla de diàleg.

Quan tot això passava a Madrid, a Barcelona un empresari veterà, Joan Mas Cantí, ens explicava una anècdota eloqüent: l'any 1967, en vida de Franco i amb els sindicats encara il·legals, el Cercle d'Economia va organitzar una taula rodona amb el ministre Laureano López Rodó sobre els problemes del moment. Durant el col·loqui, l'empresari Pere Duran Farell va comentar que en els últims conflictes laborals que hi havia hagut a la Maquinista Terrestre i Marítima, que ell dirigia, havia hagut de negociar per partida doble amb els representants de Comissions Obreres i amb els del Sindicat Vertical. Això va escandalitzar tant López Rodó que, quan va acabar la reunió, va fugir enfadat per l'escala de servei sense esperar l'ascensor.

López Rodó no estava d'acord amb el diàleg amb els sindicats, però hi havia empresaris que sí, i fins i tot en vida de Franco hi dialogaven. Evidentment, l'actitud de Duran Farell era força avançada

per a aquella època i també hi havia empresaris que s'estaven del diàleg social. Però ara estem igual, salvant les distàncies: hi ha empresaris que no volen perdre temps amb aquest experiment perquè creuen que no aconseguiran convèncer els sindicats, o perquè no tenen cap intenció de cedir ni un gram en una negociació, i també hi ha patrons que volen millorar la competitivitat de les empreses sense renunciar a la pau social, negociant.

Cuevas és dels primers. El ministre d'Indústria, Josep Piqué (Cercle d'Economia), dels segons. El president dels empresaris catalans, Joan Rosell, mig mig. A qui farà cas Aznar? Ho veurem aviat. ■

JORDI FORTUNY

"El president de la CEOE sap què s'ha de dir perquè el diàleg amb els sindicats comenci amb bon peu, i què s'ha de dir per començar-lo malament. Va triar la segona opció."